

ارتقا مبارزه طبقه کارگر در گرو ایجاد تشکلهای آزاد کارگری است

محمد فرجی

بیست هشتم آذرماه هشتاد و پنج

کارگر مثل آب خوردن و به همین راحتی از کار اخراج می شود. سه ماه، شش ماه، نه ماه و.... پرداخت حقوقش به تعویق می افتد، اتفاقی هم رخ نمیدهد.

کارخانه، کارگاه و شرکت دچار ورشکستگی است، نقدینگی وجود ندارد. باید تحمل کرد، جالب این است که کارگران باید تحمل کنند و بسازند. آنهایی که تاکنون در این مراکز کار کرده اند و دچار دسیسه سرمایه به نام ورشکستگی و یا نبود نقدینگی هستند آمارشان هرروز بالا میرود و بر تعداد ارتش بیکاران اضافه می شود. خیلی از این شرکت ها و کارخانجات در واقع ورشکست نشده اند، یا به دلیل اینکه محل کارخانه از نظر ارزش اقتصادی بشدت صعود کرده و با فروش آن سود نجومی به جیب سرمایه میرود تغییر مکان میدهند و کارگران را اخراج کرده و در شهر دیگری نیروی کار ارزانتر و کارگر خاموش تر از مکان قبلی را به کار می گیرند یا مسئله، تغییر ساختار و یا نوسازی ابزار کار است، تعویض ماشین آلات فرسوده با ماشین آلات نو برای بالا بردن راندمان کار و کسب ارزش اضافه بیشتر. پیشرفت تکنولوژی بجای اینکه اوقات فراغت بیشتر و زندگی بهتری را برای کارگران به ارمغان بیاورد، روز به روز به فقر و فلاکت بیشتر کارگران منجر میشود. به هر حال سرمایه هیچ ضرری را متقبل نمی شود بلکه از هر نظر به منفعتی که می خواهد می رسد. در این وضعیت فقط کارگران و زندگی آنها قربانی می شود کارگرانی که ۱۵ یا ۲۰ سال جایی کار کرده اند و حالا با این دسیسه سرمایه بیکار می شوند.

این کارگران با توجه به بازار کاری که امروز هست چند درصد احتمال دارد کار پیدا کنند؟ سرمایه برای کسب سود بیشتر نیروی کار جوان و پرتحرک نیاز دارد و آن را به یمن وجود میلیونها بیکار در اختیار دارد. در واقع کارگرانی که از نظر سنی بالای ۳۰ سال هستند بمراتب شانس کمتری برای پیدا کردن کار دارند. بیشتر این کارگران قبلا به صورت رسمی در این شرکتها کار می کرده اند طی همین چند سال و طی برنامه ای سازمان یافته، سرمایه در مدت دو دهه اکثریت بالای از کارگران رسمی را به کارگران قرار دادی تبدیل کرد. اکثریت بالای از کارگران مراکز تولیدی و صنعتی و تمام ادارات، بیمارستانها، شهرداریها و بطور کلی بخش خدمات در همه جا حتی در کارخانه ها و مراکز تولیدی به شرکتهای خصوصی داده شد و تمام کارگران خدماتی به کارگران قرارداد موقت تبدیل شدند. در واقع قراردادهای موقت با تصویب قانون کار و اجرایی شدن آن، به صورت گسترده تری در دستور سرمایه قرار گرفت و قانون کار به آن رسمیت داد. در این پروسه تشکلهای دولتی مانند خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار نیز که به نام تشکلهای کارگری فعال بوده اند آب به آسیاب سرمایه ریختند و برای کارگران هیچ کاری نکردند، به عبارت دیگر خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار در کنار سرمایه همواره سعی کرده اند

آرام آرام حرکت های سرمایه را برای کارگران تفسیر و اوضاع را قابل تحمل بکنند.

اکنون هم سرمایه تصمیم به اصلاح قانون کار گرفته، گویا سرمایه بیچاره می خواهد کار ایجاد بشود ولی قانون کار دست و بالش را بسته است. گویا تا حالا اخراج های دسته جمعی کارگران، تحمیل قراردادهای موقت و حتی چند روزه و سفید امضا و صدها بی حقوقی و پایمال کردن زندگی میلیونها کارگر سیرابش نکرده است و می خواهد همین هم نباشد. واقعیت این است که در این شرایط دم زدن از اینکه قانون کار اصلاح میشود تو همین به مراتب بالاتر به طبقه کارگر است. قانون کار فعلی مورد قبول کارگران نیست اما اصلاح آن توسط سرمایه هم هیچ منفعتی برای طبقه کارگر ندارد و به نفع سرمایه اصلاح می شود. عواقب وحشتناک عدم پرداخت بموقع دستمزد کارگران برای خانواده های کارگری گوشه دیگری از وضعیت فلاکتباری است که کارگران با آن دست و پنجه نرم میکنند. کل این وضعیت در نبود تشکلهای آزاد کارگری بصورت راحتی از طرف سرمایه بر کارگران تحمیل شده است به همین دلیل ساده و برای ایجاد سدی محکم در برابر یورش سرمایه به سطح کار و زندگی کارگران ایجاد تشکلهای آزاد کارگری باید به اولویت درجه اول تلاش کارگران برای داشتن یک زندگی بهتر تبدیل شود.

کارگران خواهان افزایش دستمزدهایشان هستند، سرمایه پرداخت همین دستمزدها را هم برای ماهها غصب می کند. کارگران خواهان بیمه بیکاری برای همه بیکاران هستند. سرمایه داران هر روز با اخراج سازهایی دسته جمعی هر روز بر تعداد ارتش بیکاران می افزایند. درصد بالایی از این کارگران بیکار بیمه بیکاری دریافت نمی کنند.

کارگران بر علیه غصب دستمزدهایشان توسط سرمایه اعتراض می کنند و سرمایه با باتوم و گلوله به استقبال کارگران و خانواده هایشان می رود، تحت چنین شرایطی ایجاد تشکلهای آزاد کارگری اصلی ترین نقطه اتکا طبقه کارگراست و تنها با ایجاد تشکل و همبستگی طبقاتی است که می توانیم تعرض سرمایه را به کار و زندگی مان متوقف کنیم.

محمد فرجی

سایت شورا